

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 319
din 27.05.2008**

Dosar nr.: 58/2008

Petiția nr.: 1790 din data 25.01.2008

Petent: T M D

Reclamat: Ministerul Internelor și Reformei Administrative

Obiect: discriminare creată sub aspectul neacordării sporului de 30% poliștilor încadrați ca organ de cercetare al poliției judiciare comparativ cu poliștii încadrați la Direcția Generală Anticorupție

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. T M D cu domiciliul ales de corespondență la sediul Secției 3 Poliție în str. G-ral Berthelot, nr.34, sector 1, București

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Ministerul Internelor și Reformei Administrative cu sediul în Piața Revoluției, nr.1A, sector 1, București.

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul solicită constatarea existenței unei situații de discriminare sub aspectul drepturilor salariale (acordarea sporului suplimentar de 30%), între poliștii judiciari ca organ de cercetare penală și poliștii încadrați la D.G.A.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin plângerea înregistrată cu nr.1790 din 17.01.2008, petentul susține că există o vadită discriminare, sub aspectul salarizării, între poliștii judiciari ca organ de cercetare penală și poliștii care își desfășoară activitatea la Direcția Generală Anticorupție din cadrul M.I.R.A.

3.2. Petentul arată că, deși ofițerii și agenții de poliție din cadrul poliției judiciare desfășoară activități mai complexe decât polițiștii care desfășoară activități privind prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului M.I.R.A., doar aceștia din urmă beneficiază de un spor lunar de 30% din salariul de bază.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate sub nr. 1790 din 25.01.2008, prin adresa cu nr. 1987 din 30.01.2008, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere cu privire la obiectul petiției, Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 3802 din 05.03.2008 Ministerul Internelor și Reformei Administrative a comunicat punctul său de vedere.

4.3. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.4. Prin adresa cu nr.4523 din 20.03.2008 a fost citat petentul. Prin adresa nr. 4522 din 20.03.2008 a fost citat Ministerul Internelor și Reformei Administrative, prin reprezentant. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 15.04.2008. La termen s-a prezentat petentul. M.I.R.A. a formulat propriile apărări în scris.

V. Susținerile părților

Susținerile petenului

5.1.1. Pe fond, petentul susține că potrivit art. 21 alin.1¹ din O.G nr. 38/2003 "polițiștii care desfășoară activități privind prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului M.I.R.A. beneficiază de un spor lunar de 30% din salariul de bază." Astfel, petentul arată că introducerea alin 1¹ instituie o situație discriminatorie între acesta, ca organ de cercetare al poliției judiciare, pe de o parte, și polițiștii încadrați la Direcția Generală Anticorupție din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative, care nu efectuează acte de urmărire penală în cauze penale, și care beneficiază de dreptul salarial suplimentar sub forma sporului de 30% acordat diferențiat, pe de altă parte, incalcandu-se astfel prevederile art.4 coroborat cu art. 16 din Constitutia Romaniei.

5.1.2. Petentul analizează prevederile art. 3 alin. 1 din O.G nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare care dispun: "Salariile ce se cuvin polițiștilor sunt diferențiate prin coeficienții de ierarhizare, în raport cu atribuțiile ce revin fiecărei funcții, complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea acesteia, solicitările la efort și cu eșalonul la care își desfășoară activitatea." Acesta arată că salariul său este deja diferențiat

de cel al unui polițist încadrat la D.G.A în favoarea acestuia din urmă, și că nu mai există niciun temei pentru acordarea și a unui spor suplimentar de 30% din salariul de bază.

5.1.3. În acest sens, petentul susține că sub aspectul salarizării diferențiate prin coeficienții de ierarhizare, petentul arată că, potrivit legislației în vigoare (O.G nr. 38/2003 – anexa 1, modificată prin Legea nr. 491/2006), salariile polițiștilor sunt deja diferențiate prin coeficienții de ierarhizare. Atât în cadrul D.G.P.M.B cât și în cadrul D.G.A lucrează polițiști pe funcțiile de ofițer debutant, ofițer principal, ofițer specialist, ofițer specialis principal, pe toate treptele de salarizare.

5.1.4. Sub aspectul salarizării diferențiate cu eșalonul la care își desfășoară activitatea, petentul susține că, pentru un ofițer principal cea mai mare treaptă salarială este treapta I. Prin urmare, chiar și promovat în funcția de ofițer principal I, coeficientul său de ierarhizare va fi maxim 4,20 deoarece lucrează la o secție de poliție (eșalon inferior); un polițist încadrat la D.G.A. în funcția de ofițer principal I va fi plătit conform coeficientului de ierarhizare maxim prevăzut, și anume 4,60 deoarece lucrează la eșalonul superior.

Sub aspectul salarizării diferențiate în raport cu atribuțiile ce revin fiecărei funcții, petentul arată că, atât el cât și polițiștii de la D.G.A efectuează acte premergătoare în vederea începerii urmăririi penale. După această activitate (efectuată de procuror), polițiștii D.G.A pot efectua doar anumite activități pentru care sunt strict delegați de procuror deoarece în cazul infracțiunilor de corupție urmărirea penală este efectuată doar de procuror. În cazul petentului, pe lângă activitățile stabilite de procuror, poate efectua orice activitate, fiind obligat conform art. 202 C.pr. per. să strângă probele necesare pentru aflarea adevărului și pentru lămurirea cauzei sub toate aspectele., întocmește un referat prin care propune procurorului o soluție pe care acesta și-o poate însuși și adopta (neînceperea urmăririi penale, trimiterea în judecată, scoaterea de sub urmărire penală, încetarea urmăririi penale sau clasarea)

5.1.5. Sub aspectul salarizării diferențiate în raport cu complexitatea și gradul de răspundere cerut de îndeplinirea funcției, petentul arat că infracțiunile de corupție sunt considerate infracțiuni "simple", pe când, o infracțiune de tâlhărie este considerată o infracțiune "complexă" deoarece presupune și un furt și un act de violență. De asemenea, petentul arată că, infracțiunile cercetate de un polițist D.G.A sunt mai puține la număr, iar cele cercetate de polițiștii judiciari sunt mult mai numeroase, aceștia din urmă anchetează un spectru mult mai larg de infracțiuni.

Sub aspectul salarizării diferențiate în raport cu solicitările la efort, petentul arată că solicitările sale sunt cel puțin egale cu cele ale unui polițist D.G.A. Astfel, sunt frecvente cazurile în care acesta rămâne la serviciu peste noapte sau peste 24 de ore pentru anchetarea infractorilor.

5.1.6. Totodată, petentul arată condițiile "grele" în care își desfășoară activitatea comparativ cu polițiștii încadrați la D.G.A (gradul de pericolozitate, birouri amenajate, autovehicule, etc).

Susținerile Ministerului Internelor și Reformei Administrative

5.2.1. Ministerul Internelor și Reformei Administrative arată, pe fond, că potrivit art.10 alin. 4 din O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea ministerului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, Direcția Generală Anticorupție este structura specializată a instituției susmenționată, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu.

5.2.2. Potrivit art. 1 din O.U.G nr. 120/2005 ofițerii de poliție judiciară din cadrul D.G.A sunt ofițeri de poliție judiciară competenți să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent, privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție săvârșite de personalul M.I.R.A, fapte printre care se regăsesc acelea de luare de mită, dare de mită, trafic de influență, primirea de foloase necuvenite.

5.2.3. Stabilirea diferențiată a drepturilor salariale are la bază criterii obiective care se reflectă în specificul activităților de combatere a corupției în rândul personalului M.I.R.A, iar lupta împotriva corupției trebuie susținută de un corp de profesioniști care au nevoie de condiții speciale în ceea ce privește salarizarea lor raportat la exercitarea atribuțiilor lor.

5.2.4. Acordarea sporului de 30% polițiștilor din cadrul D.G.A nu este motivată de necesitatea de a asigura incoruptibilitatea acestora, ci de specificul muncii pe care aceștia îl desfășoară, respectiv activități privind prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului M.I.R.A. În acest context, se impune precizarea că principiul egalității nu presupune uniformitate, ci acesta presupune un tratament juridic diferit la situații diferite, astfel încât stabilirea unui tratament juridic diferențiat în cazul polițiștilor din cadrul Direcției Generale Anticorupție față de celelalte categorii de personal din cadrul M.I.R.A reprezintă o opțiune a legiuitorului și este justificată de complexitatea activității desfășurate, precum și de necesitatea operaționalizării D.G.A din cadrul M.I.R.A.

5.2.5. Astfel, Ministerul Internelor și Reformei Administrative face referire la Decizia nr. 447 din 15 septembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 alin. 5 din O.U.G. nr. 43/2000 privind Parchetul Național Anticorupție. Curtea a statuat că în afară de obligația constituțională privind "instituirea unui salariu minim brut pe țară", este dreptul legiuitorului să reglementeze criteriile de determinare a cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, precum și a sporurilor sau adaosurilor la indemnizațiile și salariile de bază. Astfel, numai legiuitorul poate aprecia și stabili dacă și ce anume sporuri sau adaosuri acordă anumitor categorii de salariați, cu singura condiție ca de sporurile sau adaosurile prevăzute să beneficieze toți salariații care se află în situații identice sub toate aspectele funcțiilor în care sunt încadrați, ale naturii și volumului activității pe care o desfășoară, ale importanței și riscurilor muncii lor și în privința oricăror alte elemente specifice.

5.2.6. Prin urmare, stabilirea unui spor salarial pentru polițiștii care își desfășoară activitatea în cadrul D.G.A nu este generată de presupuse discriminări între cetățeni pe criterii arbitrare, ci se datorează specificului

activității desfășurate de către aceștia, care impune anumite obligații și interdicții rezultate din efectuarea acestui gen de activitate.

5.2.7. M.I.R.A. apreciază că sunt întrunite condițiile prevăzute de art.2 alin. 3 teza finală din O.G. 137/2000, republicată, potrivit căruia: “practicile sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare”, astfel încât nu se poate invoca existența vreunei discriminări. Scopul urmărit prin modificarea adusă O.G. nr. 38/2003 este unul licit și legitim, iar metodele de atingere a acestui scop sunt adecvate și necesare

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. **În fapt**, Colegiul Director reține că, pe fond, petentul solicită constatarea existenței unei situații de discriminare sub aspectul drepturilor salariale (acordarea sporului suplimentar de 30%), între polițiștii judiciari ca organ de cercetare penală și polițiștii încadrați la D.G.A.

7.1. **În drept**, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau

preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art.2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Colegiul Director, raportat la obiectul sesizărilor analizează în ce măsură obiectul acestora este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentei (petentului)/petenților (petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoge sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.7. Având în vedere aspectele de mai sus, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.8. În raport cu acest aspect și analizând obiectul petiției prezente, astfel cum este formulat, coroborat considerentelor de mai sus, Colegiul Director observă că în fapt, petentul sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu privire la o situație care decurge ipso jure din prevederile Ordonanței Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de Urgență nr. 120/2005. Însăși petentul indică art. 1 indice 1 din Ordonanța nr. 38/2003 astfel cum a fost

modificat prin O.U.G. nr. 120/2005 arătând că „prin introducerea articolului amintit în O.G. nr. 38/2003..., se crează o situație de discriminare între subsemnatul și ceilalți polițiști care sunt organe de cercetare ale poliției judiciare pe de o parte, și polițiștii încadrați la D.G.A. din cadrul M.I.R.A..., încălcându-se astfel prevederile art. 4 coroborat cu art. 16 din Constituția României....” (vezi în acest sens infra parag. 5.1.1.)

7.9. Or, din acest punct de vedere, Colegiul Director, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, este de opinie că împrejurarea nașterii tratamentului ipotetic diferit decurge sui generis din prevederile O.G. nr. 38/2003 astfel cum a fost modificată prin O.U.G. nr. 120/2005. În fapt, în exercitarea competențelor sale, Colegiul Director este chemat să se pronunțe cu privire la o circumstanță ce decurge din procesul legislativ de modificare a unor prevederi normative, care, în opinia petentului, instituie discriminări. Însă, astfel cum este formulată plângerea, aceasta nu este de natură a releva niciunui element ipso facto care ar permite, sub aspectul scopului sau efectului creat, reținerea unui comportament de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat sine qua non petentului, în raport cu persoane aflate în situații analoge, datorită unui criteriu determinat și care a avut drept consecință juridică afectarea unui drept prevăzut de lege în beneficiul acestuia.

7.10. Corelativ obiectului petiției, raportat la discriminarea instituită, în opinia petentului, din prevederile O.G. nr. 38/2003 cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, Colegiul Director nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiuitor a unor aspecte care țin de statutul unei categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiuitor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

7.11. În acest sens, raportându-ne la petiția dedusă soluționării, Colegiul Director reține deciziile Curții Constituționale prin care s-a statuat că principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite. (Decizia nr.256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) De asemenea, atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite. De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție. (Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

7.12. Dincolo de aceste considerente, din perspectiva principiului egalității, Curtea Europeană a Drepturilor Omului în analiza raportului de analogie sau comparabilitate a unor categorii profesionale a apreciat asemănările sau diferențele ce decurg din statutul profesiilor, condițiile de intrare în profesie,

natura funcțiilor îndeplinite, modul de exercitare a funcțiilor respective etc. (vezi cauza VAN DER MUSSELE v. BELGIUM, *Application no. 8919/80*, JUDGMENT, 23 November 1983, parag. 46). În același sens, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, în aprecierea raportului de analogie a unor categorii profesionale a analizat modalitatea de organizare, admitere în profesie, definitivare, mandat, corpul de drepturi și obligații, sfera diferită a activităților desfășurate, tangența cu diferitele ramuri de drept, etc. (vezi CNCD, spre exemplu Hotărârea nr. 334 din 08.10.2007, Hotărârea nr. 333 din 08.10. 2007, Hotărârea nr. 249 din 27.08.2007 și altele)

7.13. Colegiul Director constată că potrivit Codului de Procedură Penală, Titlul I Urmărirea Penală, Capitol I, Dispoziții Generale, Obiectul Urmăririi Penale, art.200, „Urmărirea penală are ca obiect strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată”.

Art.201, referitor la organele de urmărire penală dispune: (1) Urmărirea penală se efectuează de către procurori și de către organele de cercetare penală.

2) Organele de cercetare penală sînt: a) organele de cercetare ale poliției judiciare; b) organele de cercetare specială.

(3) Ca organe de cercetare ale poliției judiciare funcționează lucrători specializați din Ministerul Administrației și Internelor, desemnați nominal de ministrul administrației și internelor, cu avizul conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și își desfășoară activitatea sub autoritatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Retragerea avizului conform al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce la încetarea calității de lucrator în cadrul poliției judiciare. Când Legea specială prevede o procedură diferită de desemnare și funcționare a organelor de poliție judiciară, se aplică dispozițiile legii speciale.

7.14. Colegiul reține că potrivit Ordinului Ministrului de Interne nr.265 din 28.05.2002 privind organizarea activității de cercetare penală în cadrul Poliției și Poliției de Frontieră, art.2 alin.1 activitatea de cercetare penală în poliție se efectuează de lucrători operativi anume desemnați în cadrul Direcțiilor, Serviciilor, Birourilor, Formațiunilor de cercetare penală și potrivit alin.2 de lucrători operativi care îndeplinesc sarcini de prevenire și combaterea săvârșirii de infracțiuni. Serviciile, birourile și celalalte organe de cercetare penală au atribuții privind organizarea, coordonarea îndrumarea, sprijinirea și controlul întregii activități de cercetare penală din unitatea de poliție, efectuează cercetări în cauzele penale, organizează și țin evidenta cauzelor și lucrărilor penale în care efectuează cercetări, conlucrează cu celălalte structuri specializate ale Ministerului de Interne, Ministerului Public, Ministerului justiției, pentru aplicarea mijloacelor criminalistice, în scopul creșterii eficienței în activitatea de prevenire și combatere a infracțiunilor, efectuează analize ale cauzelor penale aflate în lucru. Potrivit art.7 lucrătorii din formațiunile operative, după analiza și avizul scris al ofițerului delegat din formațiunea cercetări penale, cu acordul șefilor acestora

și cu aprobarea scrisă a șefului unității sau înlocuitorului la comandă dispun începerea urmăririi penale în condițiile Codului de procedură penală.

Potrivit art.12 alin.2 lucrătorii de poliție anume desemnați să desfășoare activități de cercetare penală în cadrul formațiunilor de specialitate trebuie să aibă, în mod obligatoriu studii juridice, cunoștințe profesionale temeinice și o conduită morală ireproșabilă, pentru a îndeplini în cele mai bune condiții atribuțiile ce le revin.

7.15. Pe de altă parte, Colegiul reține că prin O.U.G. nr. 120/2005 aprobată de legea nr. 383/2005 cu modificările și completările ulterioare, legiuitorul a reglementat operaționalizarea Direcției Generale Anticorupție din cadrul Ministerului Internelor și Reformei Administrative. Potrivit art.10 alin. 4 din O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea ministerului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, Direcția Generală Anticorupție este structura specializată a ministerului, pentru prevenirea și combaterea corupției în rândul personalului propriu. Potrivit art. 1 din O.U.G nr. 120/2005, ofițerii de poliție judiciară din cadrul D.G.A sunt ofițeri de poliție judiciară competenți să efectueze, în condițiile prevăzute de lege, activități de prevenire și descoperire, precum și acte de cercetare penală dispuse de procurorul competent, privind infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție săvârșite de personalul M.I.R.A, fapte printre care se regăsesc acelea de luare de mită, dare de mită, trafic de influență, primirea de foloase necuvenite etc.

7.14. De plano, sub aspectul activităților desfășurate ca organe de cercetare ale poliției judiciare, stricto sensu, Colegiul director este de opinie că s-ar putea reține plasarea într-un raport de analogie sau comparabilitate a petentului în raport cu lucrătorii din cadrul D.G.A. Pe de altă parte însă, Colegiul director este de opinie că în considerarea naturii activităților specifice pentru care a fost înființată Direcția Generală Anticorupție din M.I.R.A. și în special a faptului că structura în speță urmărește sine qua non combaterea corupției în rândul personalului propriu și nu combaterea corupției în general, situațiile invocate se plasează în afara câmpului de analogie sau comparabilitate. În opinia Colegiului, astfel cum a statuat în jurisprudența sa, situația ofițerilor de poliție judiciară din D.G.A. care efectuează acte de cercetare penală împotriva personalului M.I.R.A., în virtutea specificului activităților desfășurate pentru combaterea corupției din M.I.R.A. este obiectiv diferită de situația petentului.

7.15. De altfel, Colegiul Director ia act, în acest sens, de Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006 prin care Curtea Constituțională reține „așa cum de altfel a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența sa, că sporurile, adaosurile și alte drepturi salariale suplimentare nu reprezintă drepturi fundamentale. Instituirea și diminuarea acestora, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salarizat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică”.

7.16. Or, din acest punct de vedere, Colegiul Director este de opinie că ipso jure, raportul de analogie se circumstanțiază în mod individualizat doar între

categoriile de persoane care își desfășoară activitatea după caz, în cadrul organelor de cercetare penală din cadrul M.I.R.A., ori similar, între categoriile din cadrul D.G.A. Astfel, în privința acestor categorii de persoane, legiuitorul a prevăzut sporuri, adaosuri sau alte drepturi salariale, condiții și criterii de acordare corelativ categoriilor de personal din cadrul structurilor în care își desfășoară activitatea. Acestea vizează deopotrivă categorii de personal care se află în situație identică.

7.17. Această împrejurare reprezintă expresia principiului egalității, astfel încât instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de persoane care se află în situații diferite nu este contrară egalității. Curtea Constituțională prin deciziile sale recente s-a pronunțat statuând în mod constant în jurisprudența sa că „situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții” (vezi în acest sens Curtea Constituțională, spre exemplu, Decizia nr. 438 din 10 mai 2007, Decizia nr.119 din 15 februarie 2007, Decizia nr. 332 din 18 aprilie 2006).

7.18. De altfel, Colegiul Director reține că în privința unor aspecte similare ori asupra aspectelor sesizate de petent s-a pronunțat anterior, în mai multe rânduri, constatând că nu se întrunesc cumulativ elementele constitutive cuprinse în art.2 din O.G. 137/2000 din perspectiva principiului egalității și al nediscriminării. În acest sens, sunt Hotărârea nr. 401/12.11.2007, Hotărârea nr. 418/28.11.2007, Hotărârea nr. 419/27.11.2007, Hotărârea nr. 77/13.02.2008, Hotărârea nr. 118/27.02.2008, Hotărârea nr. 102/07.02.2008, Hotărârea nr. 182/2008 și altele.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. aspectele sesizate nu intră sub incidența prevederilor Ordonanței de Guvern nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite părților, T M D , cu domiciliul ales de corespondență la sediul Secției 3 Poliție în str. G-ral Berthelot, nr.34, sector 1, București; Ministerul Internelor și Reformei Administrative cu sediul în Piața Revoluției, nr.1A, sector 1, București.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

GERGELY DEZIDERIU – Membru

HALLER ISTVAN – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

PANFILE ANAMARIA – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

Data redactării 14.06.2008

Red. D.G., Tehnored. A.P., 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

